

נשא את ראש...

נשא את ראש בני גרשון לבית אבותם,
עם בני קהת ומררי למשפחותם.
שלושת בניו של שבט לוי
על עבודת ה' הסתערו כלביא.

בפרשה הקודמת יתר השבטים נפקדו,
מבן עשרים שנה, להילחם נועדו.
הלוויים לסחוב את כלי הקודש נדרשים,
מבן שלושים שנה עד בן חמישים.

בסיום המפקד וחלוקת התפקידים,
מתברר שבעם ישנם גם חריגים:
אישה סוטה ותורת הנזיר,
משני הקצוות הכתוב מזהיר.

ראשית פרשת האישה הסוטה,
בעלה מרגיש מרוחק מאתה.
ועבר עליו רוח קנאה,
וקנא את אשתו שאולי נטמאה.

והביא את אשתו אל הכוהן,
שיביע דעתו: "לאו" או "הן".
(אז לא היו מצלמות מעקב,
ובלש פרטי במארב לא נשכב).

וכדי שהכוהן יפתור הדילמה,
היה תהליך שעבד כמו סיסטמה:
כל אישה שנחשדה כסוטה,
כוס של מים מְרִים היא שותה:

ולקח הכוהן מים קדושים
בכלי חרש נאה ומרשים.
ומן העפר בקרקע המשכן,
נתן אל המים וערבב בקנקן.

והשקה את האישה את מי המְרִים,
אחרי שאותה היו מזהירים.
אם לא חטאה – לא תהיה השפעה,
ואם היא חרגה – נדע תוך שעה...

החריג השני בכיוון של קדושה,
מדובר על נזיר – איש או אישה,
כי יפליא לנדור נדר נזיר,
משלושה דברים את עצמו הוא ידיר:

מכל פרי הגפן, מיין ושכר,
מחרצנים ועד זג – לא ישתה ויאכל.
ותער לא יעבור על ראשו, זה ידוע,
(לדוגמה, אם תרצו, יהושע הפרוע).

ועל נפש מת לא יבוא,
לא רק לְזַר אלא גם לְקָרובו.
כל ימי נזרו קדוש הוא לה'
(שמשון מלידה נזירות הוא נושם).

אהרון ובניו את ברכת הכוהנים
את העם בירכו מאהבה ומאמונים.
ובחנוכת המשכן כל נשיא ודגלן,
הביא הקורבן שיפורט להלן:

קערת כסף אחת, שלושים ומאה משקלה,
מזרק אחד כסף, וסולת בלולה.
ופר בן בקר ואיל אחד,
וכבש ושעיר עזים מיוחד.

כל נשיא הקריב אותו דבר בדיוק,
על אחדות הם הקפידו בעמל ודקדוק.
על לשון הרע נלמד גם אותך,
בעוד שבוע בפרשת בהעלותך... אייל לר

